

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoP/49/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5120202031
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5120202031.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a Mgr. Františka Dulačku, vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: T. E. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako matka, zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, ako kolíznym opatrovníkom, dieťa rodičov - matky: M. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. X, W., právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Chlapík, s.r.o., Sládkovičova 13, Žilina, IČO: 47 232 075 a otca: T. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. F. XX/XX, E. I., adresa na doručovanie: Z. XX, O. X, Y. republika, o zmenu úpravy styku otca s maloletým dieťaťom čl. 269 R OS ŽA, na odvolanie matky proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č.k. 37P/34/2020-269, zo dňa 19. apríla 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu m e n í tak, že otec je povinný prispievať na výživu maloletej T. E. U. nar. XX.XX.XXXX, 130 eur mesačne počnúc od 01.02.2020 do 15. dňa mesiaca vopred k rukám matky.

Vo zvyšnej časti návrh matky na zvýšenie výživného zamietá.

Tým m e n í rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 6 ČR, č. k. OP 282/2016-27 zo dňa 25.05.2017 v časti úpravy výživného otca na maloletú.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd otcovi uložil prispievať na výživu mal. T. E. sumou 2 850,- Kč od 01.02.2020 a to do 15. dňa mesiaca, na ktorý sa výživné poskytuje, na účet matky, uhradiť nedoplatok na zvýšenom výživnom za obdobie od 01.02.2020 do 30.04.2021 v sume 12 750,- Kč do 31.12.2021 na účet matky, čím zmenil rozsudok Obvodného súdu pre Prahu 6, Česká republika, č.k. OP282/2016-27 zo dňa 25.05.2017 v časti úpravy výživného otca na maloletú. Vo zvyšnej časti návrh matky na zvýšenie výživného zamietol, žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal. Za podstatné pre rozhodnutie považoval, že naposledy bolo o výživnom rozhodované rozsudkom Obvodného súdu pre Prahu 6, Česká republika 25.05.2017, výživné bolo určené v sume 2 000,- Kč mesačne, v tom čase maloletá navštevovala materskú školu, matka bola zamestnaná s mesačným čistým príjmom 24 133,- Kč a otec bol zamestnaný s mesačným čistým príjmom 20 165,- Kč, žiaden z účastníkov nemal ďalšiu vyživovaciu povinnosť. Odvtedy došlo k zmene pomerov na strane mal. dieťaťa, ktoré nastúpilo na základnú školu, v súčasnosti navštevuje druhý ročník, zdravotný stav je dobrý. U matky došlo k zníženiu, o otca, naopak, k zvýšeniu príjmu. Prioritne súd pri určovaní výživného vychádzal z príjmov i majetkových pomerov otca, jeho príjem za obdobie 12/2019 - 05/2020 predstavoval celkovo 254 819,- Kč (vrátane odstupného pri skončení pracovného pomeru a brigády, z ktorej príjem bol vyplatený v 03/2020). Následne bol od 01.06.2020 evidovaný ako nezamestnaný, poberal podporu vo výške 11 752,- Kč mesačne (táto bola vyplatená v mesiacoch 07/2020 - 11/2020), v 08/2020 mal čiastočne

príjem zo zamestnania vo výške 13 080,- Kč. Od novembra je zamestnaný ako pekár, jeho celkový príjem za 11/2020 - 02/2021 predstavoval sumu 80 427,- Kč, čo v priemere predstavuje 20 107,- Kč mesačne, iný príjem otec nemá. Celkový zistený príjem predstavoval v období od 12/2019 do 02/2021 407 086,- Kč, teda v priemere 27 140,- Kč. Otec žije v domácnosti sám, náklady na nájomné predstavujú 10 000,- Kč, zdravotné ťažkosti nemá, je vlastníkom osobného motorového vozidla, nemá úspory a nevlastní iný nehnuteľný majetok, nemá ďalšiu vyživovaciu povinnosť. Pri určovaní výživného súd tiež prihliadol k nákladom maloletej, ktorá na základe vykonaného dokazovania, ale známe súdu aj z vlastnej dlhoročnej praxi, na prvom stupni základnej škody predstavujú štandardne 200,- eur mesačne (strava 120,- eur, hygiena a lieky 10,- eur, ošatenie 30,- eur, náklady na školu, školská činnosť 20,- eur, kultúra, cestovné a výlety 20,- eur). Nepovažoval za hospodárne, účelné, ani potrebné dokazovať výdavky na maloleté dieťa nad uvedený rozsah, nakoľko presnosť dokazovania je i tak relatívna, v konkrétnom dôsledku aj oprávnené potreby dieťaťa môžu byť uspokojené len do tej miery a v takej kvalite, ktorá zodpovedá životnej úrovni rodičov. Ďalej súd prihliadol k pomerom matky, ktorá bola nezamestnaná od augusta 2019 a poberala podporu 12 232,- Kč. Aktuálne je zamestnaná s čistým mesačným príjmom za obdobie od 10/2019 do 09/2020 vo výške 775,- eur, matka iný príjem nemá, je zdravá, nie je vlastníčkou nehnuteľnosti, bývanie si zabezpečuje u rodičov. Súd osobitne prihliadol k tomu, že otec býva v Prahe v Českej republike, za dieťaťom pravidelne dochádza na územie Slovenska do Žiliny, kam sa presťahovalo v roku 2019. Otec s dieťaťom chodieval do okresu Dunajská Streda, kde s ním trávi čas u príbuzných. V prípade využitia automobilu sú otcove náklady na jednu cestu Žilina - Praha približne 40,- eur (cesta tam a späť približne 80,- eur), následne cesta do Dunajskej Stredy vychádza približne 20,- eur. Počas mesiaca otec jedenkrát absolvuje cestu späť do Žiliny (približne 20,- eur), alebo si matka preberá dieťa v Bratislave a s ním cestuje vlakom späť do Žiliny (cesta ju vychádza približne 25,- eur aj s cestovným lístkom pre dieťa). Pokiaľ sa týka cesty zo Žiliny do Dunajskej Stredy, súd mal zato, že na tejto ceste sa matka podieľa už tým, že si jedenkrát mesačne preberá maloletú v Bratislave a za spravodlivé považoval požadovať od otca, aby túto cestu neabsolvoval, nezvyšoval si náklady na cestovné (aspoň nie vždy), mohol by si nájsť ubytovanie v Žiline. S dieťaťom trávi čas aj tu, príp. aj u príbuzných v blízkom okolí (v Martine), ako konal počas zimných a jarných mesiacov v roku 2020. Preto súd na náklady na cestu do Dunajskej Stredy, resp. aj prípadné náklady na ubytovanie v Žiline, neprihliadal. Ohľadne cesty Žilina - Praha a späť, ktorú otec absolvuje dvakrát mesačne, polemizoval, že ak by otec využil vlakové spojenie, jeho náklady by predstavovali od 34,- eur až 43,- eur na jednu spiatočnú cestu (podľa dostupných zdrojov na internete sa lístok Žilina - Praha pohybuje od 300,- do 587,- Kč za jednu cestu, teda v priemere 1 000,- Kč - 39,- eur za jednu cestu tam aj späť), celkové mesačné náklady by teda boli približne 80,- eur. V prípade použitia osobného motorového vozidla sú tieto náklady dvojnásobné. Za spravodlivé preto považoval, aby náklady na cestovné boli odpočítané od štandardného výživného vo výške nákladov zodpovedajúcich využitiu vlakového spojenia, preto sumu 80,- eur, teda 2 070,- Kč odpočítal od vyššie odôvodneného, bežne určovaného výživného 4 920,- Kč a následne zvýšené výživné ustálil na sumu 2 850,- Kč. Zvýšené výživného súd uložil hradieť od februára 2020, v ktorom mesiaci matka návrh na zvýšenie výživného podala. Mal zato, že matka nie je povinná preukazovať dôvody hodné osobitného zreteľa za tých niekoľko dní uvedeného mesiaca, ktoré predchádzali podaniu návrhu, navyše, v tom čase boli pomery zmenené a to najmä na strane mal. dieťaťa. Pre úplnosť súd dodal, že výživné ponechal určené v českých korunách, v ktorej mene otec príjem poberať, zabezpečí sa tak pre neho právna istota, že si plní povinnosť v predpísanej výške. Otec nad rámec dosiaľ určeného výživného neprispieval, za ročné obdobie od 01.02.2020 do 30.04.2021 mu vznikol nedoplatok na zvýšenom výživnom v sume 12 750,- Kč (850,- Kč x 15 z ročných mesiacov). Tento nedoplatok je otec povinný uhradiť do 31.12.2021, ktorú dobu súd považoval za primeranú vzhľadom na jeho pomery (nárast príjmov od posledného rozhodnutia o 35%).

2. Proti rozsudku prvoištančného súdu v zákonnej lehote doručila odvolanie matka maloletej, nesúhlasila s výškou súdom určeného výživného. Mala zato, že súd výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil nesprávne. V konaní bolo preukázané, že otec svoj pracovný pomer u zamestnávateľa Vienna House Andels Prague ukončil k 31.05.2020 dohodou, zároveň mu bolo poskytnuté v mesiaci jún 2020 vysoké odstupné vo výške 128 479,- Kč, ktorého použitie doposiaľ nepreukázal. Od 01.06.2020 bol otec evidovaný úradom práce ČR ako nezamestnaný s podporou vo výške 11 752,- Kč, pričom aj popri svojej evidencii nezamestnaných otec pracoval, zabezpečil si ďalší príjem zo mzdy. Pokiaľ i súd na pojednávaní 18.06.2020 uložil otcovi, aby preukázal, že si hľadá zamestnanie, doposiaľ tak neučinil. Otec zavádzal súd vo svojich vyjadreniach, keď na jednej strane na pojednávaní 23.11.2020 uvádzal svoju mzdu vo výške 17 500,- Kč, následne z potvrdenia zamestnávateľa ALBI zo dňa 02.11.2020 je vyčíslená jeho základná mzda vo výške 22 000,- Kč a z výplatnej pásky predloženej otcom za mesiac

11 - 12/2020 vyplýva jeho základná mzda vo výške 24 000,- Kč. Otec od decembra 2019 do 03/2021, vrátane mesiacov 06 - 10/2020, kedy poberal aj podporu v nezamestnanosti, dosiahol príjem vo výške 407 085,- Kč, čo predstavuje priemernú mzdu vo výške 27 140,- Kč. Ako uviedol, došlo k zvýšeniu príjmu otca oproti pôvodnej úprave o 35%. Matka vo vyjadreniach poukazovala na ďalšiu zárobkovú činnosť otca vyplývajúcu z facebookovej stránky, ktorú si založil 01.09.2020 a prostredníctvom ktorej ponúka ako kuchár svoje cateringové služby. Súd prvého stupňa sa však vo svojom rozhodnutí ďalším možným a potencionálnym príjmom otca nezaoberal, rovnako neskúmal okolnosti, za ktorých došlo k zmene pomerov na strane otca, hoci z potvrdenia predloženého otcom vyplýva, že k ukončeniu pracovného pomeru došlo dohodou, a teda sa dobrovoľne vzdal vyššieho zárobku. Súd by v takom prípade nemal brať ohľad na pokles príjmu povinného a pri určení výživného by mal vychádzať zo stavu, ako keby k zmene zamestnania povinného nedošlo. V žalobnom návrhu uvádzala len základné a opodstatnené výdavky maloletej vo výške približne 300,- až 350,- eur mesačne, na ktorých sa otec žiadnym spôsobom nepodieľa a tieto vo svojich vyjadreniach nenamietal. Nemožno sa preto stotožniť so závermi súdu, že na základe vlastnej dlhoročnej praxe ustálil výdavky na strane maloletej - t.j 8-ročného dieťaťa vo výške 200,- eur mesačne. Táto suma absolútne nezodpovedá odôvodneným potrebám výdavkov maloletej na stravu, hygienu, oblečenie, obuv, zdravotnú starostlivosť, náklady na školu, mimoškolské aktivity, šport, kultúru, výlety, nakoľko tieto výdavky ďaleko presahujú sumu 200,- eur, ktorú nezmyselne považuje súd za štandard a ktoré majú byť uspokojované do takej miery a kvality, ktorá zodpovedá životnej úrovni rodičov, ktorí napriek tomu, že otec svoje výdavky vyčísluje na nadpriemernej výške 30 000,- Kč mesačne. Je potrebné mať na pamäti, že výživné na dieťa má prednosť pred inými výdavkami rodičov, výživné vyčíslené súdom v odôvodnení rozhodnutia vo výške 4 920,- Kč (teda približne 190,- eur), ktoré súd vyčíslil z príjmu otca v sume 27 140,- Kč mesačne, považuje matka za adekvátne, zodpovedajúce jednak potrebám maloletej, ale zároveň schopnostiam, možnostiam otca. Nestotožnila sa s názorom súdu, že je potrebné prihliadať k tomu, že otec býva v ČR a dvakrát do mesiace cestuje za dcérou na Slovensko a že náklady na cestovné je potrebné zohľadniť vo výške výživného. Súd prehnane vyčíslil náklady cestovného v sume približne 80,- eur a to i napriek tomu, že matka písomným podaním deklarovala cestovné vynaložené otcom vo výške 11,- eur na cestu Bratislava - Praha, nie vo výške 1 000,- Kč (39,- eur za jednu cestu tam a späť). Otec nepredložil súdu žiaden relevantný listinný dôkaz (cestovný lístok), ktorým by preukázal daný výdavok. Náklady cestovného otca zo strany súdu sú ničím nepreukázané, prehnané, nadpriemerné, vyčíslené na ujmu výživného v prospech maloletej. Matka sa nestotožnila tiež s názorom súdu, že by tieto náklady cestovného mali byť odpočítané od štandardného výživného, nakoľko nepredstavujú mimoriadne vysoké náklady, ktoré by otec nebol schopný zo svojho príjmu platiť. Za potrebné považovala poukázať, že pokiaľ otec nevyužije svoje právo na styk s maloletou, túto čiastku po odpočítaní nákladov na cestovné v prospech maloletej nepoukáže, čo bude tiež v rozpore s jej záujmami. Súd navyiac uložil platiť výživné v českých korunách, a to i napriek podaniam, vyjadreniam matky, v ktorých žiadala, aby bola otcovi uložená povinnosť platiť výživné v mene euro, vždy do 15., resp. 20. dňa v mesiaci vopred. Svoju požiadavku jednak zdôvodňovala poukazom na reguláciu menového fondu slovenskej a českej meny, zároveň aj s poukazom na rozsiahlu judikatúru súdov v SR a ČR, kedy je potrebné uplatniť zásadu, že sa má plniť v peňažnej mene toho štátu, kde je miesto plnenia (R 4/1996 - 7Co 214/94 zo dňa 31.03.1994). S poukazom na ust. § 76 ods. 1 Zákona o rodine vytkla, že súd vo svojom rozhodnutí vo výroku I. nesprávne určil vyživovaciu povinnosť otca do 15. dňa mesiaca, na ktorý sa výživné poskytuje a to i napriek tomu, že pri splatnosti výživného je potrebné vychádzať zo skutočností, že toto sa plní vopred z dôvodu, aby mal oprávnený finančné prostriedky k dispozícii v čase, keď tieto potrebuje. Žiadala preto, aby buď odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil, vyhovel návrhu matky v plnom rozsahu, uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletej sumou 200,- eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, na účet matky a alternatívne rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu na nové prejednanie a rozhodnutie.

3. Otec vo vyjadrení k odvolaniu matky zastal názor, že súd z výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, správne vyhodnotil situáciu a rozhodol v prospech maloletej, keď uznal jeho rodičovské práva a fakt, že má právo sa podieľať na výchove, rozvoji dcéry. Za nutné považoval dodať, že T. žila do svojich šiestich rokov v Prahe, matka si podľa svojich tvrdení bola vedomá všetkým negatív spojených so sťahovaním a tým obmedzením kontaktu otca s dcérou, ako i finančnej náročnosti a zodpovednosti s nástupom dcéry na ZŠ. Napriek tomu s nástupom dcéry do 1. ročníka nepožadovala zvýšenie výživného a nemyslí si, že po 7 mesiacoch sa tieto náklady tak radikálne zvýšili, aby matka požadovala zvýšenie výživného takmer o dvojnásobok. Ohľadne maloletej a jej nástupu do školy matka vyčíslila všetky poplatky a príspevky potrebné k uhradeniu školného vo výške približne 80,- eur ročne, a teda pokiaľ matka poberá výživné aj počas letných prázdnin, kedy je dcéra fakticky jeden

celý mesiac u otca a nevznikajú jej absolútne vôbec žiadne náklady, má zato, že tieto peniaze by mali byť použité priamo na tieto účely. Po zvýšení výživného okresným súdom navrhovateľka nielenže má na zaplatenie týchto poplatkov, ale dokonca jej vzniká aj finančná rezerva približne 30,- eur na nákup základných potrieb do školy. Nie je mu známe, že by dcéra navštevovala nejaký krúžok, popri prípade voľnočasovú aktivitu a už vôbec nie takú, ktorá je finančne náročná. Súdu preukázal skutočnosť, že prišiel o prácu u zamestnávateľa, kde bol zamestnaný približne 6 rokov na základe situácie s pandémiou Covid-19, následne bol evidovaný na úrade práce. Sektor gastronómie, hotelierstva a cestovného ruchu bol konkrétne v Prahe zasiahnutý najviac, hotely prepúšťali svojich zamestnancov. Nevie si predstaviť situáciu, že by zámerne opustil pracovnú pozíciu, ktorú zastával niekoľko rokov, bol s ňou spokojný, spĺňala jeho predstavy o zmysluplnom zamestnaní len kvôli tomu, aby nemusel platiť zvýšené výživné. Po skončení pracovného pomeru mu bol vyplatený bonus/prémie vo výške 5 základných plátov, nie vysoké odstupné vo výške 128 479,- Kč, do tejto čiastky je zo strany navrhovateľky chybné započítaný aj plat za mesiac máj 2020, takže výška prémie je 107 066,- Kč a plat za máj 2020 je 21 413,- Kč. Na čo použil vyplatený bonus je jasné z výpisu jeho bankového účtu. Navrhovateľka predložila niekoľko pracovných ponúk z internetového portálu na pracovnú pozíciu kuchár, čím sa snažila preukázať, že táto pracovná pozícia nebola v dobe pandémie tak ohrozená, ako tvrdí a má možnosť sa normálne zamestnať. Tieto mu neprišli relevantné vzhľadom na fakt, že išlo o mestá na území SR, naopak, reagoval na všetky pracovné ponuky z úradu práce aj z iných pracovných portálov. V prípade, že by minimálne nereagoval na pracovné ponuky z úradu práce, pripravil by sa o podporu v nezamestnanosti. Matka na jednej strane poukazuje na pestrosť pracovných ponúk v dobe pandémie, napriek tomu sama po presťahovaní na Slovensko nemohla nájsť prácu po dobu približne 5 mesiacov. Dôrazne odmietol, že by zavádzal súd ohľadom príjmov v spoločnosti ALBI, doložil pracovnú zmluvu, výpis z bankového účtu, dokonca výplatné pásky. Pokiaľ matka poukazuje na ďalšiu zárobkovú činnosť otca na základe facebookovej stránky, túto nezaložil on, ale slečna C. L., webové stránky, ako i doména je vlastníctvom slečny L.. Mal tendenciu založiť si cateringovú spoločnosť, bohužiaľ, na základe situácie z posledného roku, od tohto počínú upustil. Pokiaľ by si bola protistrana overovala informácie u slečny L., zistila by, cateringová spoločnosť nikdy nezačala fungovať a teda nemôže mať z nej ani ďalší vedľajší príjem. Pokiaľ sa týka cestovných nákladov, uvádza predovšetkým cestovné náklady spojené s cestou autom, vlakové spojenie je časovo náročnejšie a značná časť zo spoločne stráveného času by bola strávená práve na ceste. Sumu na vlakové cestovné náklady spojené s cestou z Prahy do Žiliny a následne do Bratislavy a potom do Dunajskej Stredy, a nakoniec do Trhovej Hrancej a naspäť, súd vyčíslil na dvakrát 40,- mesačne, čo je približne 2 080,- Kč, táto suma reálne zodpovedá najnižším nákladom na hromadnú dopravu, pohybuje sa na jej spodnej hranici, ide o kategórie 2. triedy, príp. Low cost. Vzdialenosť, ktorú mesačne strávi cestovaním, je približne 2 500 km. Pokiaľ matka vytýka súdu, že nesprávne určil výživovú povinnosť, iba nadviazal na rozhodnutie Obvodného súdu pre Prahu 6, kde bola určená povinnosť správne. Uviedol, že matka po 15 rokoch života v Prahe sa svojvoľne rozhodla odsťahovať na Slovensko napriek tomu, že otec maloletej s týmto sťahovaním nesúhlasil. Navrhoval pre prípad, že by matka zostala žiť s maloletou v Prahe, zvýšenie výživného na 4 000,- Kč. Maloletá bola totiž prijatá aj na ZŠ Z. v O. X, matka s týmto návrhom nesúhlasila, dobrovoľne sa vzdala možnosti lepšieho zárobku a zabezpečenia maloletej. Udávala už pri nahradení jeho súhlasu so sťahovaním skreslené a zavádzajúce informácie. Garantovala možnosť obdobného finančného príjmu približne 26 000,- Kč (1 000,- eur netto) ako v Českej republike a úspore nákladov spojených s bývaním. Tiež sa zaviazala k ústretovosti ohľadom jeho styku s dieťaťom. Matka požaduje výživné na základe čistého príjmu za obdobie 15 mesiacov, tabuľkovo si vypočítala sumu, ktorá zodpovedá tomuto príjmu, ide o 4 920,- Kč. V prípade, že mali prispievať na náklady maloletej spravodlivo, išlo by mesačne o náklady vo výške 9 840,- Kč na jedno dieťa. Keby sa k tomu pridal fakt, že matka sa zaviazala niesť zvýšené náklady na potreby maloletej, suma by presiahla čiastku 11 000,- Kč (423,- eur). Tieto náklady sú prehnané aj na Prahu, a nie na W., kde maloletá s matkou žije. Faktom je, že do tejto čiastky nejak nezahrňuje náklady spojené s cestovaním, aj preto súd správne posúdil výšku výživného a určil nároky matky za neprimerané. Žiadal preto rozsudok prvoinštančného súdu ak správny potvrdiť.

4. Matka vo vyjadrení k vyjadreniu otca uviedla, že otec nerešpektuje rozhodnutie súdu o poukazovaní platby na účet matky. Rovnako poukázala i na nutnosť platby výživného v mene euro a to s poukazom na reguláciu menového kurzu česko-slovenskej meny. Za podstatné považovala, aby si otec uvedomil, že sa nejedná o „zvýšené nároky matky“, ale zvýšené výdavky maloletej súvisiace s jej výživou, výchovou, vzdelaním, voľnočasovými aktivitami, kultúrnym rozvojom a iné, na ktorých by sa mal podieľať, nie domáhať sa iba svojich rodičovských práv. Výživné, ktoré doposiaľ poukazyval v prospech maloletej približne 70,- eur, sotva postačovalo na pokrytie základných potrieb, nie to ešte na vytváranie rezervy.

Za zavádzajúce považovala, že bol s otcom rozviazaný pracovný pomer v dôsledku pandemickej situácie Covid-19, keď z písomného vyjadrenia zamestnávateľa vyplýva, že pracovný pomer ukončil otec dohodou a nie výpoveďou. Za nelogické tiež považovala, aby s otcom maloletý, ktorý pracoval na pracovnej pozícii šéfkuchár, bol ukončený pracovný pomer ako kuchára na najvyššej pracovnej pozícii a nebol skončený pracovný pomer so zamestnancami na nižšej pracovnej pozícii, resp. s kratšou dobou zamestnania. Taktiež sú účelové námietky, že sa matkou poukazované pracovné ponuky dotýkali územia SR, nakoľko predložila pracovné ponuky týkajúce sa pracovnej pozície „kuchár v meste Praha a okolie“, resp. Dunajská Streda. Za zavádzajúce považovala vyjadrenia otca ohľadne ďalšej zárobkovej činnosti, na ktorú poukázala matka. Nie je dôvod, aby si overovala skutočnosti u pani L., ktorá je dlhoročnou priateľkou otca, ak to robí len účelovo, potvrdila jeho tvrdenie.

5. Otec vo vyjadrení k vyjadreniu matky uviedol, že v dobe písania vyjadrenia mal pohľadávky z výživného uhradené, až na nedoplatok v rozdiel výživného, kde mal lehotu do 31.12.2012. Matka nepreukázala žiadne krúžky a voľnočasové aktivity, maloletá na žiadne krúžky nechodí a to len z toho dôvodu, že v okolí bydliska žiadne reálne krúžky neexistujú. Ako jediný kultúrny zážitok mu dcéra v poslednej dobe popisuje spoločné návštevy OC Mirage, kde si nakupujú oblečenie a doplnky. Matka vyčíslila sumu predošlého výživného na výšku 70,- eur podľa kurzu Českej národnej banky, a dokonca aj Slovenskej, uvádzajú kurz v prepočte 80,- eur mesačne. Dcéra navštevuje klasickú štátnu základnú školu, stravuje sa v jedálni, nechodí na žiadne krúžky, nenavštevuje iné voľnočasové aktivity, žije v domácnosti s matkou a jej rodičmi, o nejakom kultúrnom vyžití v obci W. nemôže byť ani reč. Výška určeného výživného je preto spravodlivá aj vzhľadom k tomu, že matka sa zaviazala na súde v Prahe prispievať na náklady maloletej vo vyššej miere a zodpovedá priemeru výživného v okolí bydliska matky, a dokonca aj v okolí bydliska otca. Pokiaľ súd uzná za vhodné, aby preukázal svoj doterajší príjem, tak to rád urobí, a to i vzhľadom k tomu, že jeho priemerný mesačný príjem klesol minimálne o 5 000,- Kč od doby, kedy bola určená výška výživného Okresným súdom v Žiline. Kategoricky odmietol, že by mal vedľajší príjem z nikdy neotvorenej cateringovej spoločnosti a tým vedome súd zavádzal. Apeloval, aby si matka uvedomila, že svoje v prvom rade výdavky maloletej by mala prispôbiť svojim a mesačným možnostiam otca, a nie predstávám. V prípade, ak nepreukáže výšku primeraných výdavkov na maloletú, približne vo výške 380,- eur - 400,- eur mesačne, považoval nárok na zvýšenie výživného na 200,- eur mesačne za neopodstatnený a žiadal potvrdiť rozsudok prvoinštančného súdu.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v intenciách ust. § 65 až § 67 CMP a na pojednávaní konanom 27.10.2021 odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu zmenil spôsobom, uvedeným vo výrokovvej časti rozhodnutia.

7. Po preskúmaní veci a zopakovaní dokazovania oboznámením listinných dôkazov dospel k záveru prvoinštančný súd síce vykonal vo veci dostatočné dokazovania, avšak z výsledkov vykonaného dokazovania nedospel k správnym skutkovým zisteniam a následne vec i nesprávne právne posúdil, pokiaľ ustálil výšku výživného v sume 2 850 Kč, i napriek tomu, že maloletá v čase rozhodovania súdu prvej inštancie mala pobyt na území SR, vyživovaciu povinnosť otca stanovil v rozpore s ustanovením § 76 ods. 1. Zákona o rodine, uložil otcovi výživné platiť do 15. dňa mesiaca, na ktorý sa výživné poskytuje. V nadväznosti na to odvolací súd považoval za potrebné jednak prehodnotiť sumu súdom určeného výživného, výživné určiť v mene štátu, kde je platobné miesto plnenia výživného, a vyživovaciu povinnosť stanoviť spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniu § 76 ods. 1 Zákona o rodine, teda do 15. dňa mesiaca vopred, aby boli zabezpečené finančné prostriedky v prospech maloletej v čase, keď tieto skutočne potrebuje.

8. I keď rozsah výživného v zákone výslovne vyjadrený nie je, vyplýva zo všeobecne uznávaného hľadiska o tom, že výživným má byť dieťaťu zabezpečená taká životná úroveň, ktorá zodpovedá životnej úrovni rodičov a ktorú by dieťaťu rodičia zabezpečovali, keby žili v spoločnej domácnosti. Za nie bez významu tiež odvolací súd považuje, že je potrebné vždy pri stanovení rozsahu vyživovacej povinnosti zohľadňovať i osobnú starostlivosť vynakladanú rodičom, ktorý sa o dieťa osobne stará, a zároveň nemožno sankcionovať maloletú znížením vyživovacej povinnosti otca len z toho dôvodu, že matka sa s maloletou presťahovala z Prahy na Slovensko. Aj napriek tomu, totiž že sa matka zaviazala finančne maloletú zabezpečiť, bola určitú dobu nezamestnaná, a taktiež jej zárobkové možnosti neboli porovnateľné so zárobkovými možnosťami otca.

9. Podstatným je, že v súčasnej dobe obaja rodičia sú zamestnaní s porovnateľným príjmom, tak ako bol ustálený prvoinštančným súdom a ktorý sa ani u jedného výrazným spôsobom po jeho rozhodnutí nezmenil. Mimo maloletej T.alšiu vyživovaciu povinnosť ani jeden z rodičov nemá. U matky odvolací súd zohľadňoval osobnú starostlivosť vynakladanú matkou, u otca výdavky spojené s cestovaním za maloletou v súvislosti s prebiehajúcim stykom. Pokiaľ sa týkalo výdavkov na maloletú, matka preukázala výdavky jednak v súvislosti s úhradou bežného výživného ako je bývanie, ošatenie, obutie, náklady spojené s návštevou školy, zakúpením školských potrieb, pomôcok, ako i výdavky na voľnočasové aktivity. Po ich prepočítaní a ustálení odvolací súd výšku výživného stanovil na sumu 130 eur mesačne, pričom prihliadol i na náklady spojené s úhradou energií, a s tým spojenými výdavkami na bývanie, ktoré matka maloletej zabezpečuje.

10. Otec vo vyjadreniach zasielaných najskôr prvoinštančnému následne odvolaciemu súdu deklaroval výšku jednak dosahovaného príjmu jednak vynakladaných výdavkov, ktoré značne prevyšujú ním dosahovaný zárobok. Uvedené naznačuje, že je v možnostiach a schopnostiach otca dosiahnuť, prípadne i vyšší príjem ako deklaruje. Za nie bez významu v tejto súvislosti odvolací súd tiež považoval, že matka zo svojho príjmu musí uhrádzať nie len vlastné náklady, ale i náklady maloletej a vlastné výdavky prispôbovať jednak sume dosiahnutého zárobku, jednak nevyhnutným výdavkom, ktoré je potrebné na maloletú mesačne vynaložiť. Pokiaľ sa otec snažil minimalizovať výdavky na maloletú, je potrebné uviesť, že ide o školopovinné dieťa, u ktorého sa predpokladá nutnosť zabezpečenia primeraného obutia, oblečenia, stravy, potrieb a pomôcok na vyučovanie v každom ročnom období a taktiež ide o dieťa, ktoré sa neustále vyvíja a rastie. I z tohto pohľadu preto odvolací súd nepovažoval za správny postup prvoinštančného súdu pokiaľ výšku výživného krátil v súvislosti s výdavkami otca na realizáciu styku s maloletou, nakoľko nepovažoval za vhodné pri zabezpečovaní osobnej starostlivosti matkou prenášať na ňu i vyživovaciu povinnosť otca, a v konečnom dôsledku ukracovať maloletú v dosiahnutí životnej úrovne zodpovedajúcej štandardnej úrovni detí v jej veku. Taktiež pokiaľ bolo preukázané, že maloletá v súčasnosti býva v dome starých rodičov nie je prípustné, aby títo čo i len čiastočne plnili a nahrádzali vyživovaciu povinnosť otca, u ktorého vzhľadom na jeho kvalifikáciu a pracovné zaradenie sú predpoklady dosiahnutia primeraného zárobku, ktorý mu umožní nielen plniť vyživovaciu povinnosť v zodpovedajúcom rozsahu, ale i realizovať styk s maloletou v zmysle rozhodnutia súdu.

11. Pokiaľ sa týka zameškaného výživného odvolací súd zameškané výživné na rozdiel od súdu prvej inštancie nestanovil. Mal zato, že pokiaľ je stanovená výška zvýšeného výživného, čas od ktorého je potrebné zvýšené výživné platiť nie je problém, aby rodičia, či už vzájomnou dohodou, prípadne v exekučnom konaní ustálili výšku zameškaného výživného a dohodli sa na jeho postupnej úhrade.

12. Odvolací súd stanovil plnenie výživného v mene zodpovedajúcej mieste plnenia a taktiež úhradu bežného výživného stanovil v súlade s ustanovením § 76 ods. 1 Zákona o rodine.

13. Postupom podľa § 397 ods. 1 CSP v súvislosti s ustanovením § 52 CMP žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal, nezohľadňoval skutočnosť, že matka si pre účely konania zabezpečila zastúpenie advokátom. V danom prípade ide o konanie, ktoré je možné začať i bez návrhu a v ktorom pokiaľ nie sú splnené iné zákonné predpoklady si každý z účastníkov hradí vlastné trovy konania sám.

14. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca/ alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)